

LVII. USPOŘÁDANOST

Písmo svaté:

Viděl, že světlo je dobré, a oddělil světlo od tmy. [...] Souš nazval Bůh zemí a nahromaděné vody nazval moři. Viděl, že to je dobré. [...] Země vydala zeleň: rozmanité druhy bylin, které se rozmnožují semeny, a rozmanité druhy stromoví, které nese plody se semeny. Bůh viděl, že to je dobré. [...] Učinil tedy Bůh dvě veliká světla: větší světlo, aby vládlo ve dne, a menší světlo, aby vládlo v noci; učinil i hvězdy, [...] a oddělovala světlo od tmy. Viděl, že to je dobré. [...] I stvořil Bůh veliké netvory a rozmanité druhy všelijakých hbitých živočichů, jimiž se zahemžily vody, stvořil i rozmanité druhy všelijakých okřídlených létavců. Viděl, že to je dobré. (Gn 1, 1-22)

Katechismus:

Jestliže Bůh stvořil svět moudře, dal stvoření i řád: „Ty jsi vše uspořádal s mírou, počtem a vahou“ (Mdr 11,20). Stvoření učiněné skrze věčné Slovo a v něm, „obrazu neviditelného Boha“ (Kol 1,15), je určeno a zaměřeno na člověka, Boží obraz, který je povolán k osobnímu vztahu s Bohem. Protože náš rozum se podílí na světle božského intelektu, může chápat, co nám Bůh říká skrze své stvoření, i když zajisté jen s velkým úsilím a v duchu pokory a úcty před Stvořitelem a jeho dílem. Stvoření vzešlé z Boží dobroty má na této dobrotě účast. Vždyť Bůh chtěl stvoření jako dar člověku, jako dědictví, které mu určil a svěřil. Církev při mnoha příležitostech musela hájit, že stvoření, včetně hmotného světa, je dobré. (čl. 299 KKC)

Text k prohloubení meditace:

V minulé katechezi jsme se zabývali přízpusobivostí. Mluvili jsme o tom, že přízpusobivost je ctností, která je výrazem veliké bratrské lásky. Praktikování bratrské lásky však vyžaduje určitou uspořádanost. Bůh když stvořil svět, tak všechno uvedl do řádu. Do nebeského řádu uvedl slunce, měsíc, hvězdy, dokonce život na zemi – zvířata a ryby – ustanovil hranice vodám, stvořil oceány a suchou zemi. Stvořil i člověka, kterému dal právo, aby pokračoval v jeho stvořitelském díle, tedy díle, které je v řádu vzhledem k svému Stvořiteli. Člověk byl pověřen od Hospodina, aby pojmenoval zvířata na zemi. Po prvotní vině člověka ovšem do světa vstoupil chaos a nepořádek. Tak apoštol Pavel píše, že dokonce celé stvoření trpí a sténá a očekává naplnění vykoupení, tedy uvedení všeho do dokonalého řádu vůči Tvůrci. Kristus svým vykupitelským dílem – obětí na kříži – uvedl do souladu prvopočátek nepořádku, tj. hřích člověka a uvádí do souladu důsledky tohoto hříchu, ovšem toto ve spolupráci s člověkem. Už nyní křesťan skrze Boží milost může znovu vstoupit do Kristova pokoje, tedy Božího řádu. Můžeme si to přirovnat k orchestru, kde je velké množství různých nástrojů, které různě znějí, ale všechny společně vytvářejí nádherně znějící harmonii. Boží milost propojí různost v jednotu, aniž by rozdílnost jednotlivých byla potlačena, ale naopak, různost v mnohosti nástrojů je vyzdvížena. U orchestru

zaručuje jednotu dirigent. V nadpřirozeném životě, v církvi, ve farnosti, ve společenství je tímto dirigentem Duch Svatý, kterého Ježíš poslal, aby nikoli zrušil zákon, ale naplnil. Aby jednotlivý hudebník, který ovládá nástroj, ve správnou chvíli zahrál, je nutné, aby sám byl v řádu, tedy, aby prakticky zachovával notový zápis. Ovšem notový zápis sám o sobě ještě není hudba. Interpret může po technické stránce zvadnout dokonalé provedení skladby, ale neznamená to, že jeho hraní bude dobré. Tak podobně, aby někdo byl dobrým křesťanem, vydával líbezný zvuk oslavy Boží, nestačí zachovávat předpis, nebo „notový zápis Desatera“, ale je třeba, aby ho naplnil láskou. Bezduchý řád ničí řád Boží. *„Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Odevzdáváte desátky z máty, kopru a kmínu, a nedbáte na to, co je v Zákoně důležitější: právo, milosrdenství a věrnost. Toto bylo třeba činit a to ostatní nezanedbávat.“* (Mt 23, 23). Pro duchovní život je třeba mít řád, ale zároveň se na něj neupínat absolutním způsobem, protože právě toto by vedlo k bezduchému naplňování Božího řádu. Bůh je tvůrčí a je mu na hony vzdálená jakási rigidnost konání. Jeho vůle je elastická, nikoli toporná. Je to velmi podobné onomu hudebníkovi v orchestru, který hned reaguje na pokyn dirigenta a na základě dirigentových gest se dokáže dokonce odpoutat od notového zápisu a přitom naslouchá ostatním, aby jejich interpretaci nenarušil. Boží řád je schopností naslouchat druhému, druhého respektovat, nepoškodit ho a vyzvednout jeho kvality, jeho originalitu. Je třeba se učit komunikovat s Boží vůlí – nikoli toporně trvat na své představě o Boží vůli. Neposvěcuje nás primárně zachovávání řádu, ale ten, kdo řád stanovil. Naše posvěcení je v zachovávání Boží vůle, která je dynamická a živá. Boží řád narušuje seberealizaci člověka, který chce s Boží vůlí hýbat ve slepotě svých ambicí. Křesťanská realizace je realizace v Kristu a ne seberealizace podle světa a svého já. Proto je v Kristově škole neustále třeba učit se dynamice lásky Boží, což vyžaduje ze strany učedníka, aby se každodenně snažil naslouchat harmonii Božského Srdce, tedy Ježíše, který nás vyzval, abychom se učili od něho, který je tichý a pokorný srdcem. Tudíž uspořádání věcí v našem životě musí vycházet od Boha, na prvním místě je Bůh, pak povinnosti stavu, studium či práce a nakonec hobby. Pokud jsou věci uspořádané, je čas na všechno a ještě ho i zbývá. V době adventní jsme k tomu opětovnému naslouchání a uspořádání zváni.

Předsevzetí:

Budu každý den usilovat o zachovávání Boží vůle, ale tak, že ji budu hledat jako živou, neboť vychází od živého Boha. Nezapomenu přitom na to, že nezachováml osobní řád (tj. své povinnosti) otevřu dveře k vnitřnímu neřádu.

Myšlenka na závěr:

Moudrost lásky uspořádá vztah mezi úsilím a únavou, mezi odpočinkem a povinnostmi a mezi střídavostí a štědrostí.

(Mons. P. Galeone, 6.7.2005)

Termín adventní duchovní obnovy pro mladé: 4.–6. 12. 2015 v Břežanech. Přihlásit se můžete na facebooku nebo emailu: spolotcepia@gmail.com

Katecheze a další informace nalezneš: <http://spolotcepia.signaly.cz/>
odkaz na facebook: <https://www.facebook.com/groups/1667853970138756/>